

Прѣзъ есенъ.

Нѣма вече ясно слънце
Зарй топли да пилѣ;
Нѣма вече лястовица
Сутринъ рано да ни пѣе.

Тъмни облаци се скитатъ,
Тулятъ мрачно небосвода,
Птици—орляци отлитатъ
Въ друга—радостна природа.

Нѣма цвѣте да мирише,
Нито цвѣтъ да си разтваря;
Ни свѣтулка да се движи —
Въ тъмни зори да догаря.

Есенъ, есенъ—тжжна пѣсенъ,
Капаятъ листи пожълтѣли;
А дѣчица—жива пѣсенъ:
Пакъ сж весели, засмѣни!

Хр. Боневъ.